

Vagyok

Már a bor sem kell
az édes-savanyú,
már a nóta sem
a vidám-szomorú.

Már az asszony sem
a csókos-haragos,
már az álom sem
a hullámtarajos.

Vagyok,
mint madárijesztő
a kifosztott földön,
mit dolga múltával
kényre-kegyre hagytak.

Skizofrén létének
egyetlen célja már,
hogy karját kínálja
a röptükbe fáradt,
éhes madaraknak.

Utópia

Kő követ
elmorzsolt régen.
Nincs már élet
a vedlő ég alatt.

Csupán lent,
a portakarta mélyben,
egy testét vesztette agy
álmodja dombról –
dombra magát,

kutatva az elveszett
Golgotát,
hogy a csillagok útján
lehessen szabad.

Kezed a fegyver forró vasára égve...

(Parócxai Csabának)

háttal a falnak
befelé sóhajtozz:
„jó lenne még
néhány teli tár
hogy madárnyi időre
védhesd még magad”

mert jönnek
jönnek
az elfogyhatatlanok

utolsó golyód magján
névjegyed
verejtékhűvös aggyal
kérdesz magad
magad
halálos röpte végén
kit találjon
kit ajálj fel
sosem volt isteneidnek

egyet a számtalan közül
vagy
számtalan közül az egyet

Talán lehetnék

Elvadult kertemben csavargok,
fullaszt a pálló föld szaga,
elutasítóan állnak
utamba a fák,
lábamra ver a gaz ostora.

Lopott birsalmát majszolok
(savanyú, akár a lelkem),
szomorú és tanácstalan vagyok,
ha el nem vesztettem,
miért kell keresnem
mástól itt maradt tavaszi gondom?
E burjánzó, idegen vadonban,
mi adhatja majd a dolgom?

Talán lehetnék madárijesztő,
fa tövén bolongomba,
csigaház-gondnok,
tücskök hangszerésze...

vagy csak egy leveles, virágos ág,
mi illatával éjjelente
reményt lop a szélbe.

Kellene még egy szerelem

Kellene még egy szerelem:
a szikkadó testnek,
a korhadó agynak,
a bicegő szívet
áltató reménynek,
hogymán kóráját veszítve
még egyszer szaladhat.

Kellene még egy szerelem:
elborult szemekre
feszülő szivárvány,
jelet vető csillag
a vakuló éjben,
hogy a tévelyedett
ne botoljon árván.

Kellene még egy szerelem:
hogy fészket rakjon
odvasodott számba'
és álomtüskével
sebzett reggelem
dalba bepólyálja.

Kellene még egy szerelem:
mi melegebb fényt
adhat a napnak,
reményt az úton
jövőnek-menőnek,
hogy alkonyatra
talán haza juthat.

Kellene még egy szerelem:
megóvó, szelíd, de
kettőnkért bátor,
ki értem s nem ellenem
jussolja létem
holnapját a mától.